

lečim se, ko so začuli, da je padel prevzetni Babilon: „Kakó je prenehal voj, počiva tlaka! Gospod je strl zlobnih palico, žezlo nasilnikov, ki je teplo narode z udarci brez prenehanja, ki je jarmilo kruto ljudstva, preganjajoč jih ljuto. Zdaj počiva in molči ves svet, razlegajo se veselospevi. Veselé se tudi jelke radi tebe in cedri Libanona (rekoč): „Kar si padel, ne vspne nobeden se do nas, da nas poseče.“ Peklo je od zdolaj zadrželo ti nasproti, vzbudilo ti je duše mrtvih, zemlje glavarje, veleč vseh narodov kraljem (vstati) s svojih prestolov. Vsi začno ti govoriti: Tudi ti si ranjen kakor mi? tudi ti nam jednak? K peklu pahnjena je prevzetnost tvoja, šum tvojih harf. Ležišče ti so črvi in molji tvoja odeja. Kakó si padel z neba, ti danica, zarje sin! Kakó si zgrudil se na zemljo, narodov krotilec! Ki govoril si v svojem srcu: Na nebo čem se vspeti, čez Gospoda zvezde čem postaviti svoj prestol, vsesti čem se na gori zborovanja¹⁾ na daljnem severu, popeti čem se k višavam oblakov in biti jednak Najvišjemu, ali v pekel si strmoglavljen, v najglobočje brezдно.“ (Izaija XIV., 4—15.)

¹⁾ Gora zborovanja, babilonski Aralu, je bila po babilonski mitologiji na severni strani Babilonije ter je veljala kot nekak Olimp za sedež bogov in vhod v peklo

Kdor je videl siromašne ostanke nekdanjega Babilona: nelične podrtine in kupe peska, danes bivališče divjim zverém, se je prepričal, da so se do pičice izpolnile druge besede istega preroka:

„In Babilon, kraljestev dika, prevzetnih Kaldejcev ponos, postane kakor Sodoma in Gomora, kateri je Gospod razrušil. Na veke ne bodo v njem več prebivali, zapuščen bode od roda do roda. Tam ne razpne noben Arabec šotorja, noben pastir ne bo dal leči tam svoji čredi; marveč zveri puščave bodo tam počivale in napolnjevale njih domove s tuljenjem. Noji bodo bivali ondi in divji kozli tam skakali. Odgovarjali si bodo šakali in divji psi v palačah razuzdanosti.“ (Izaija XIII., 19—22.)

Popravki. Obrnjeni tiskani v na perzepolskih prepisih ne pomenja, da je *a* kratek, ampak da ga mora čitatelj sam dostaviti. Kardunijaš bo težko hebrejski Gan-eden, t. j. raj veselja, paradiž, ker je beseda kosejska. Nakši-Rustam ne stoji tam, kjer ga riše naša geografska karta, ampak nad Perzepoljem. Str. 730 čitaj nam „elamljanski zaliv“ *elanitski zaliv* (sinus ailaniticus). Elamljani so prišli zopet k moči in samostalnosti po kralju Rimsinu, ne samo „za kralja Rimsina“. Tako n. pr. je vladal od l. 1009.—1004. pr. Kr. v Babiloniji neki kralj Elamec.

Materina ljubezen.

(Francoska pripovedka.)

„Če ljubi me takó srcé,
Kot vedno usta govoré,
Do materine stópi kože,
Prinesi njé srcé mi — vroče!“

To draga mu dejala je
In sladko se smejala je,
Češ, mater svojo mi umôri,
V dokaz ljubezni to mi stôri!

Pač bojni v njem besní vihar,
Besnél strašnejši ni nikdar:
Boj bîje dvojna v njem ljubezen,
Zanj hujši je kot meč dvorezen.

Le malo čas boj trpí,
Pogleda njó in odhití
Tjá v máterino kočó belo,
Da dovrší prestrašno delo.

Storí tu nečloveški sin
Najdrznejši na zemlji čin . . .
Oj solnce svétlo — le zagrní,
S temó zastrí umor ta črni!

In s hladnokrvno sin rokó
Iztrga njej srcé gorkó;
Oj to srcé, takó ljubeče,
Kakó v rokâh sinú trepeče!

Ostavi rodni dom takoj,
Gorkó srcé nesoč s seboj;
Ko pa želi k njej naglo priti,
Na cesti pade kameniti.

Tu — groza! — še srcé vzdrhtí,
In milo mu pregovorí:
„Sin, hude čutiš bolečine?“
Vstrepeče zadnjič in — promine.

Zdenčan.